

det, hvor der er boligmangel, samtidig med at man har problemer med nogle af de her ghettoiserede områder.

Men grundlæggende har jeg det sådan med det problem, at de mennesker, som bliver sprunget over på grund af det her – hvilket er en pris, jeg er villig til at betale for at løse det her problem – altså ikke er dem, som skal løbe risikoen for, om vi nu har fået kalkuleret rigtigt, om der er boliger nok.

Det er ikke dem, der skal stå uden tag over hovedet om et år, fordi det viser sig, at fru Inge-Lene Ebdrup og socialministeren har været for optimistiske. De har altså brug for, at der er en sikkerhed for, at der er boliger nok, sådan at når de bliver afvist for at sikre, at vi bekæmper ghettoiseringen, så er der en anden bolig, så de kan få tag over hovedet.

Formanden:

Så kan fru Inge-Lene Ebdrup gøre sin korte bemærkning færdig.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Tak for det.

Jeg vil bare for at gøre det færdigt spørge hr. Morten Homann: Hvis nu det, vi anslår, holder stik, nemlig at 600 personer vil opleve at blive afvist på baggrund af de her regler, og at der med den økonomi, der ligger her, er mulighed for at købe sig til godt og vel 460 boliger hos de private, så mangler der i omegnen af 140 boliger, som man så kan finde ved at udnytte den ekstra anvisningsret i kommunerne.

Her går man altså fra at have anvisningsret til hver fjerde til at have anvisningsret til hver tredje. Burde det ikke ifølge hr. Morten Homann kunne være nok til at løse denne her opgave og de forpligtelser, som man her er så bekymret for?

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg deler ikke den der grænseløse optimisme, som fru Inge-Lene Ebdrup har, og det er ikke noget, jeg står alene med. Der er sådan set heller ikke nogen af høringspartnerne, som deler den grænseløse optimisme om, at der vil være boliger nok – specielt ikke når det drejer sig om de private udlejere. Det har i forvejen ikke været nogen succes at få de private udlejere på banen, og når man laver en løsning, hvor man godt nok skruer lidt op for beløbet, men til gengæld be-

grænser antallet af kommuner, som den her ordning overhovedet kan findes i, så er jeg altså ikke specielt fortrøstningsfuld.

Igen: På bundlinjen drejer det sig jo om, at de her folk, som må være med til at betale prisen for at få løst det her problem, så til gengæld har brug for en sikkerhed for, at de får en anden bolig. Det kan de altså ikke få med det her lidt tænkte regnestykke, som fru Inge-Lene Ebdrup lægger for dagen.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg vil også spørge SF's ordfører, hvilke danske grupper han kan se, der har et retskrav på en bolig. Hvis der findes nogen, der ikke har det, hvad mon Institut for Menneskerettigheder så siger til det?

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Det handler ikke om, at der er nogle danske grupper, eller for den sags skyld udlændinge, som på den måde bare har retskrav på en bolig i dag. Det ville jeg egentlig gerne være med til. Der tror jeg måske, at hr. Per Dalgaard og jeg kunne blive enige om at sikre, at borgere i Danmark fik et retskrav på en bolig. Der tror jeg måske, at Dansk Folkeparti og SF ville kunne mødes om det punkt. Jeg ved ikke, om jeg kan betragte det som et tilsagn fra hr. Per Dalgaard om at nå dertil. Men hvis vi kan det, så tror jeg, vi er nået langt.

Hr. Per Dalgaard skal dog være opmærksom på, at det, min kritik drejer sig om, jo ikke er at sikre et generelt retskrav på en bolig, men om, at det, hvis man har stået på en venteliste og skulle have haft en bolig og er blevet sprunget over på grund af de her forslag, så kun er ret og rimeligt og i øvrigt i overensstemmelse med menneskerettighederne, at man får en bolig et andet sted.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Tidligere var det sådan, at når en flygtningefamilie kom til en kommune, havde den et retskrav på en bolig inden for 3 måneder. Det her viser så bare, synes jeg, at der, hvor opmærksomheden fra venstrefløjen er, er omkring indvandrere/flygtninge, mens det at kere sig om sine egne borgere sådan set er noget second hand. Det er noget, man kan tage sig af, når lejligheden byder sig, i hvert fald ikke lige nu og slet